

L'ARBRE GENERÓS

Un vegada hi havia un arbre que estimava un nen petit. I cada vegada que el nen venia a veure'l, li agafava unes quantes fulles i se'n feia corones per a jugar al rei del bosc. Pujava pel seu tronc i es gronxava en les seves branques i li menjava les pomes. I jugava a cuita i amagar amb l'arbre. I quan ja estava cansat, s'asseia i s'adormia a la seva ombra. I el nen estimava l'arbre... Molt, l'estimava. I l'arbre era feliç.

Però el temps va anar passant i el noi es va fer gran... I l'arbre moltes vegades se sentia sol. Aleshores, un dia, el noi va anar a veure l'arbre i l'arbre li va dir: "vine, noi, puja al meu tronc i gronxa't en les meves branques, menja les meves pomes, juga sota la meva ombra i sigues ben feliç". "Sóc massa gran per a pujar-hi i jugar -digué el noi- vull comprar coses i passar-m'ho bé, vull diners. Me'n pots donar tu, de diners?" "Tan sols tinc fulles i pomes. Agafa les meves pomes, noi, i vés a vendre-les a la ciutat. Així tindràs diners i seràs feliç."

Així doncs, el noi pujà dalt de l'arbre i li agafà les pomes i se les endugué. I l'arbre era feliç.

El noi va estar molt de temps sense venir... I l'arbre estava trist. I llavors, un dia el noi va tornar i l'arbre es va tot alegrar i li digué: "vine noi, puja pel meu tronc, gronxa't en les meves branques i sigues feliç". Estic massa ocupat per a pujar als arbres -digué el noi. Vull una casa que em guardi del fred, vull una dona i vull fills, i és clar, necessito una casa. Em pots donar una casa?" "No tinc casa, -digué l'arbre-. El bosc és la meva casa, però pots tallar les meves branques i fer-te'n una casa. Aleshores seràs feliç."

Així doncs, el noi va tallar les branques i se'n va anar a construir la seva casa. I l'arbre era feliç. El noi no va venir durant molt temps. I l'arbre era tan feliç que amb prou feines podia parlar.

Un dia, el noi es presentà i l'arbre tot xiuxiuejant li va dir. "Vine noi i juga." "Sóc massa gran i estic massa trist per a jugar -va dir el noi-. Vull una barca que se m'endugui ben lluny d'aquí. Em pots donar una barca?" "Talla el meu tronc i fes-ne una barca. Podràs navegar i això et farà feliç." Així doncs, tallà el tronc i se'n va fer una barca i se'n va anar a navegar. I l'arbre era feliç... però d'aquella manera, sabeu...

I després de molt de temps va tornar el noi. "Ho sento -digué l'arbre- ja no em queda res per donar-te. Ja no tinc pomes." "Les meves dents són massa febles per a menjar pomes -va dir el noi-." "Ja no tinc branques -va dir l'arbre. Ja no t'hi pots gronxar." "Sóc massa vell per a gronxar-me en les branques -va dir el noi-." "Ja no tinc tronc -digué l'arbre. Ja no pots pujar-hi." "Estic massa cansat per a pujar-hi -digué el noi-." "Ho sento -digué l'arbre- m'agradaria donar-te alguna cosa... però no em queda res, tan sols una soca. Ho sento..." "No em calen massa coses ara -digué el noi-

Tan sols busco ara un lloc quiet per seure i reposar. Estic cansat." "Bé -va dir l'arbre- redreçant-se tan com va poder. Una soca vella és bona per seure i reposar una estona. Seu i reposa." I el noi ho féu. I l'arbre se sentí feliç.

SHEL SILVERSTEIN